

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/33/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123256265
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Klaudia Kosková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2026:6123256265.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Klaudie Koskovej a členov senátu JUDr. Jaroslava Mikulaja a JUDr. Jaroslava Galla, v právnej veci žalobcu: Železničná spoločnosť Slovensko, a.s., so sídlom Rožňavská 1, Bratislava, IČO: 35 914 939, proti žalovanému: 1/ Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., so sídlom Pribinova 19, Bratislava-Staré Mesto, IČO: 00 151 700 a žalovanému: 2/ Slovenská autobusová doprava Zvolen, akciová spoločnosť, so sídlom Balkán 53, Zvolen, IČO: 36 054 666, právne zastúpeným Advokátska kancelária GABE – BB, s.r.o., so sídlom Profesora Sáru 3873/44, Banská Bystrica, IČO: 36 855 936, o zaplatenie 23.121,16 Eur s prísl., na odvolanie žalovaných 1/, 2/ proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 14.10.2024, č. k. 63Cb/30/2023-228, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.
- II. Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovaným 1/, 2/ spoločne a nerozdielne v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd rozhodol tak, že:
„I. Žalovaní 1/, 2/ sú povinní zaplatiť žalobcovi sumu 23.121,16 Eur s 5 % úrokom z omeškania ročne z dlžnej istiny 23.121,16 Eur od 26. 11. 2022 do zaplatenia s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného a to na účet žalobcu vedený vo A., B., číslo účtu/IBAN: C. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, SWIFT (BIC): C., a to všetko v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
II. Súd priznáva žalobcovi nárok na náhradu trov konania žalobcovi voči žalovaným 1/, 2/ vo výške 100 %.
III. Súd priznáva znalcovi D. E. F. G., H., bytom H. I. XX/X, D. nárok na znalečné vo výške 100 % voči žalovaným 1/, 2/.“
2. V odôvodnení rozhodnutia okresný súd uviedol, že žalobca sa žalobou dorueenou súdu doa 23.02.2023 domáhal voei žalovaným 1/ a 2/ zaplatenia sumy 23.121,16 EUR s príslušenstvom, titulom náhrady škody vzniknutej v súvislosti s dopravnou nehodou, ku ktorej došlo doa 11.03.2021 na železniernom priecestí medzi železniernými stanicami Radva0 a Vlkanová, kde došlo k zrážke osobného vlaku s autobusom znaeky IVECO vo vlastníctve žalovaného 2/. Autobus viedol zamestnanec žalovaného 2/, ktorý pod3a zistení orgánov železnienej bezpečnosti nehodu zavinił. V dôsledku nehody došlo k poškodeniu železnierného ko3ajového vozidla žalobcu, poškodeniu zabezpeeovacieho zariadenia, zraneniam osôb a k prerušeniu železnienej dopravy. Žalobca tvrdil, že v dôsledku tejto udalosti mu vznikla škoda vo výške 213.702,17 EUR pozostávajúca najmä z nákladov na opravu poškodeného ko3ajového vozidla, nákladov na náhradnú autobusovú dopravu a interných výkonov. Žalovaný 1/ ako pois?ovate3 žalovaného 2/ z povinného zmluvného poistenia, uhradil žalobcovi 190.581,01 EUR, prieom zvýšnú eas? nároku vo výške 23.121,16 EUR odmietol plni? z dôvodu

takzvaného zhodnotenia veci opravou (amortizácie). Žalobca namietal, že krátenie náhrady škody z dôvodu amortizácie je neopodstatnené. Podľa jeho názoru náklady vynaložené na opravu poškodeného vozidla predstavovali skutočnú škodu, keďže boli nevyhnutné na uvedenie veci do stavu pred poškodením. Oprava žalobcu nevedla k reálnemu zhodnoteniu vozidla, ale iba k odstráneniu následkov škodovej udalosti. Zdôraznil tiež, že pri oprave nebolo možné použiť použité náhradné diely, keďže ide o špecifické železničné vozidlo. Žalovaný 1/ potvrdil existenciu poistného vzťahu so žalovaným 2/ a skutočnosť, že predmetná škodová udalosť bola likvidovaná z povinného zmluvného poistenia. Uviedol, že po preverení škody a po ohliadke poškodeného vozidla pristúpil k určeniu výšky škody na základe znaleckého posudku. Podľa znaleckého posudku vypracovaného znalcom z odboru železničnej dopravy došlo pri oprave vozidla k zhodnoteniu koľajového vozidla oproti jeho stavu pred poškodením, a to z dôvodu použitia nových náhradných dielov. Na základe porovnania všeobecnej hodnoty vozidla pred a po oprave znalec určil zhodnotenie vo výške približne 23.405,- EUR. Žalovaný 1/ preto z nákladov na opravu odpočítal sumu predstavujúcu toto zhodnotenie (po odpočítaní hodnoty kovového odpadu) a žalobcovi vyplatil náhradu škody v sume 190.300,99 EUR, ktorú považoval za skutočnú škodu. Žalovaný 1/ argumentoval, že náhrada škody má viesť len k uvedeniu poškodeného do pôvodného majetkového stavu, nie k jeho zlepšeniu. V prípade opravy veci, ktorá bola už opotrebovaná, je podľa jeho názoru potrebné zohľadniť jej opotrebenie a odpočítať zhodnotenie vzniknuté opravou. Žalovaný 2/ v podstate prevzal argumentáciu žalovaného 1/. Potvrdil, že škoda bola uhradená poisťovateľom v rozsahu určenej výšky škody a že žalobca nepreukázal existenciu ďalšej skutočnej škody. Podľa žalovaného 2/ žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadom výšky škody, keďže samotné náklady na opravu nemusia predstavovať skutočnú škodu. Pri určovaní škody na koľajových vozidlách je podľa jeho názoru žalovaného 2/ potrebné vychádzať z metodiky stanovenej vo vyhláske o stanovení všeobecnej hodnoty majetku. Súd vykonal dokazovanie najmä listinnými dôkazmi, a zároveň vypočul znalca, ktorý predmetný znalecký posudok vypracoval – D. E. F. G., H. - znalecký posudok e. 2/2022. Znalec na pojednávaní potvrdil metodiku výpočtu škody podľa príslušnej vyhláske a vysvetlil použité koeficienty. Zároveň pripustil určité nepresnosti v niektorých vstupných údajoch, avšak zotrval na záveroch posudku. Vykonaným dokazovaním mal súd preukázať, že dňa 11.03.2021 došlo k zrážke vlaku žalobcu s autobusom žalovaného 2/, za vznik nehody zodpovedal vodič autobusu, zamestnanec žalovaného 2/, autobus bol v čase nehody poistený u žalovaného 1/ z titulu povinného zmluvného poistenia, žalobcovi vznikla škoda na železničnom koľajovom vozidle, žalovaný 1/ uhradil žalobcovi časť náhrady škody vo výške 190.581,01 EUR, zvyšná suma 23.121,16 EUR zostala neuhradená z dôvodu uplatnenia amortizácie. Súd zároveň mal preukázať, že žalovaný 1/ nespochyboval samotnú existenciu škody ani oprávnenosť jednotlivých nákladových položiek uvedených vo faktúrach, spornou bola výlučne otázka možnosti odpočítania zhodnotenia veci vzniknutého opravou. Súd teda za spornú považoval najmä otázku, či je pri náhrade škody spôsobenej dopravnou nehodou prípustné krátiť náklady na opravu poškodeného vozidla o amortizáciu alebo zhodnotenie vzniknuté použitím nových náhradných dielov. Súd vychádzal z právnej úpravy všeobecnej zodpovednosti za škodu podľa § 420 a nasl. Obejianskeho zákonníka a z právnej úpravy náhrady škody podľa § 442 OZ. Zdôraznil, že účelom náhrady škody je plná reparácia majetkovej ujmy, teda uvedenie poškodeného do takého majetkového stavu, v akom by sa nachádzal, keby k škodovej udalosti nedošlo. Podľa jeho názoru sú náklady vynaložené žalobcom na opravu poškodeného železničného vozidla predstavovali skutočnú škodu, keďže išlo o nevyhnutné náklady potrebné na uvedenie veci do prevádzkyschopného stavu. Použitie nových náhradných dielov bolo v danom prípade nevyhnutné a nebolo možné požadovať od poškodeného, aby obstarával použité alebo spotrebované diely. Súd dospel k záveru, že skutočnosť, že pri oprave boli použité nové diely, automaticky neznamená zhodnotenie veci v právnom zmysle. Oprava smerovala len k odstráneniu následkov škody a k obnoveniu funkčnosti vozidla. Súd preto považoval krátenie náhrady škody o amortizáciu za neopodstatnené a dospel k záveru, že žalobcovi patrí náhrada škody v plnej výške uplatneného nároku. Poukázal na to, že pokiaľ žalovaný 1/ svoj postup odôvodňoval od rozhodnutia NSSR zo dňa 26.04.2012 sp. zn. 5Cdo/200/2011, toto rozhodnutie nepredstavuje ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu. Poukázal na to, že k výkladu pojmu „výška škody“ existuje aj rozhodnutie s odlišnými právnymi závermi, na ktoré poukazyval žalobca, a to rozsudok najvyššieho súdu zo dňa 28.03.2013 sp. zn. 2Obdo/48/2012, ako aj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 19.03.2008 sp. zn. II. ÚS 2221/07 a rozsudok KS Bratislava zo dňa 29.04.2021 sp. zn. 4Cob/33/2020. O trovách konania rozhodol v súlade s ust. § 255 ods. 1 CSP a priznal úspešnému žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %. Zároveň v zmysle § 258 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu účelne vynaložených hotových, preukázaných a uplatnených výdavkov i znalcovi vo výške 100 % voči žalovaným 1/, 2/, ktoré si znalec vypočítal v zákonnej lehote.

3. Proti rozhodnutiu okresného súdu podali odvolanie žalovaní 1/, 2/.

4. Žalovaní 1/ uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d), f), h) CSP. Namietal, že okresný súd predmetný nárok nesprávne právne posúdil, nesprávne aplikoval ust. § 420 a nasledujúce OZ a ustanovenia zák. e. 381/2001 Z. z., a tiež sa nesprávne vysporiadal s ustanoveniami vyhlášky e. 492/2004 Z. z. Súd sa tiež nesprávnym spôsobom vysporiadal s vykonaným dokazovaním, najmä s predloženým znaleckým posudkom e. 02/2022, eo malo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V prvom rade namietal, že nedošlo k žiadnemu zníženiu výšky škody zo strany žalovaných. Žalovaný 1/ postupoval výhradne v súlade s právnymi predpismi. Znalec D. E. F. G., H., ktorý vypracoval znalecký posudok e. 02/2022 vo veci skutoenej škody, vyeíslil výšku škody zmysle svojich odborných znalostí a všeobecne záväzných právnych predpisov a akéko3vek tvrdenie súdu, že došlo k zníženiu výšky škody je nesprávne a nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Znalecký posudok a ani znalcom prijaté závery neboli v konaní vôbec sporné. Súd bol preto povinný takýto záver znalca akceptovať? s tým, že skutoená výška škody predstavuje sumu 190.300,99 EUR. Okresný súd v rozsudku nevysvetlil, v eom bol posudok žalovanej strany nesprávny, kei plnil skutoenú škodu vyeíslenú znaleckým posudkom v zmysle všeobecne záväzných právnych predpisov. Žalovaný 1/ nesúhlasil s konštatovaním okresného súdu v odôvodnení rozsudku, že rozhodnutie NSSR z 26.04.2012 sp. zn. 5Cdo/200/2011, R5/1988, R25/1990, R13/1985 a R57/2003, rozsudok KS Bratislava sp. zn. 16Co/187/2018, ako aj rozsudok NSSR sp. zn. 5Cdo/89/2008, na ktoré žalovaný 1/ poukazoval, sú prekonané. Zákonodarca pois? ovate3ovi doslova prikazuje, aby postupoval v súlade s vyhláškou MS SR e. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku, a aby túto vyhlášku aplikoval pri škode na majetku. Namietal, že napríklad rozhodnutie NSSR sp. zn. 2Obdo/48/2012 zo doa 28.03.2013, z ktorého okresný súd vychádzal pri rozhodovaní, je na daný prípad neaplikovateľné, pretože predmetná argumentácia sa týka výluene cestných motorových vozidiel. Postup súdu pri odôvodňovaní rozhodnutia preto nie je správny, kei preberá argumentáciu z konaní, ktoré sa netýkali dráhových vozidiel, teda skutkovo išlo o odlišné prípady. Namietal aj priznanie úroku z omeškania s tým, že nemožno žalovanú stranu sankcionovať ďalším plnením (úrokom z omeškania) za to, že žalovaný 1/ postupoval spôsobom, ako im to prikazuje samotný zákon. V danom prípade nejde o svojvoľné odmietanie plnenia. Rozhodnutie okresného súdu žiadal zmeniť? tak, že súd žalobu v celom rozsahu zamietne, alternatívne aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Žalovaný 2/ podal proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie, v ktorom namietal správnosť skutkových zistení aj právneho posúdenia veci a poukazoval na viaceré procesné pochybenia konania. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie rozhodol na základe nesprávne zisteného skutkového stavu, nesprávne právne posúdil otázku výšky skutoenej škody a zároveň sa dopustil väd konania, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Predovšetkým namietal nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie pri ureovaní výšky skutoenej škody na dráhovom vozidle. Uvádzal, že medzi stranami konania bola sporná výluene výška skutoenej škody, keiže žalobca tvrdil, že škoda predstavuje sumu 213.422,15 EUR, zatiaľ čo žalovaný 2/ zastával názor, že skutoená škoda dosahuje výšku 190.300,99 EUR, ktorá už bola v plnom rozsahu uhradená. Podľa žalovaného 2/ žalobca nepreukázal ním tvrdenú výšku škody, keiže v konaní nepredložil dôkaz, ktorý by výšku škody objektivizoval. Naopak, žalovaný 2/ predložil znalecký posudok, z ktorého vyplynulo, že skutoená škoda predstavuje sumu 190.300,99 EUR. Podľa jeho názoru z vykonaného dokazovania vyplýva skutkový záver o tejto výške škody, a pokiaľ súd prvej inštancie dospel k odlišnému záveru, ide o nesprávne skutkové zistenie. S tým súvisí ďalšia odvolacia námietka, podľa ktorej súd prvej inštancie pri rozhodovaní neprihliadol na znalecký posudok predložený žalovaným 2/. Uviedol, že z odôvodnenia rozsudku nevyplýva, že by sa súd týmto dôkazom zaoberal, keiže rozsudok neobsahuje žiadne skutkové ani právne úvahy týkajúce sa znaleckého posudku, jeho záverov alebo jeho hodnotenia. Podľa žalovaného 2/ tak súd neuviedol, ei považuje závery znalca za správne, ani z akých dôvodov z nich nevychádzal. Takýto postup predstavuje vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, priedom rozhodnutie súdu možno z tohto dôvodu považovať za arbitrárne. Žalovaný 2/ ialej namietal, že súd prvej inštancie nesprávne formuloval samotný premet sporu. Súd vychádzal z predpokladu, že skutoená škoda predstavuje sumu 213.422,15 EUR, a riešil len otázku, ei je možné túto sumu znížiť? o tzv. amortizáciu vo výške 23.121,16 EUR. Podľa žalovaného 2/ však takto formulovaný premet sporu nezodpovedá jeho procesnej obrane, keiže žalovaný nikdy netvrdil, že uvedená suma predstavuje zhodnotenie vozidla v dôsledku použitia nových náhradných dielov. Podľa jeho názoru suma 23.121,16 EUR nepredstavuje odpoeet amortizácie, ale rozdiel medzi nákladmi na opravu a skutoenou výškou škody stanovenou znaleckým posudkom, priedom ide o sumu presahujúcu skutoenú škodu, na ktorú žalobca nemá nárok.

Zároveň namietal nesprávne právne posúdenie otázky tzv. amortizácie. Poukázal na to, že súd prvej inštancie sa rozsiahlo zaoberal otázkou, či je možné od nákladov na opravu odpoeitava? zhodnotenie vozidla spôsobené použitím nových náhradných dielov, pričom dospel k záveru, že takýto odpoeet nie je prípustný. Žalovaný 2/ uviedol, že s uvedeným právnym názorom sa stotožňuje a nikdy netvrdil opak. Podľa jeho názoru však súd riešil otázku, ktorá v prejednávanej veci vôbec nevznikla, keďže zo znaleckého posudku nevyplýva, že by znalec vykonal akýkoľvek odpoeet za zhodnotenie vozidla z dôvodu použitia nových náhradných dielov. Znalec vychádzal z plnej výšky nákladov na opravu a tieto v celom rozsahu zohľadnil pri výpočte skutočnej škody. Pojem „amortizácia“, ktorý sa v znaleckom posudku používa, označuje základnú amortizáciu vyjadrujúcu znehodnotenie technického stavu vozidla v dôsledku plynutia času. Táto veličina má vplyv na určenie technickej hodnoty vozidla, pričom v prejednávanej veci viedla k zníženiu technickej hodnoty vozidla po oprave. Podľa žalovaného 2/ teda nejde o odpoeet za zhodnotenie vozidla opravou, ako to vyhodnotil súd prvej inštancie. Ďalšou odvolacou námietkou bolo nesprávne právne posúdenie veci spočívajúce v neaplikovaní vyhlášky č. 492/2004 Z. z., ktorá komplexne upravuje spôsob určenia výšky skutočnej škody na dráhových vozidlách a stanovuje, že skutočná škoda sa určuje ako súčet nákladov na opravu a rozdielu medzi všeobecnou hodnotou vozidla pred poškodením a po oprave, znížený o hodnotu zvyškov. Znalec podľa odvolateľa postupoval presne podľa tejto metodiky. Podľa žalovaného 2/ súd prvej inštancie nesprávne vychádzal z právneho názoru, že výška škody sa automaticky rovná nákladom na opravu. Zdôraznil, že náklady na opravu predstavujú len jednu zo zložiek určenia skutočnej škody, pričom je potrebné zohľadniť aj zmenu všeobecnej hodnoty vozidla pred a po oprave. V tejto súvislosti poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu SR, najmä na rozsudok sp. zn. 5Cdo/200/2011, z ktorého podľa jeho názoru vyplýva potreba aplikácie vyhlášky č. 492/2004 Z. z. pri určovaní výšky škody na dráhových vozidlách. Nesúhlasil ani so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého uvedené rozhodnutie nemožno považovať za ustálenú rozhodovaciu prax, a poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu SR, podľa ktorej môže byť súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe aj nepublikované rozhodnutie. Žalovaný 2/ zároveň poukázal na ustanovenie § 4 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení, podľa ktorého poisťovateľ pri výpočte poistného plnenia postupuje podľa osobitného predpisu, pričom poznámka pod čiarou výslovne odkazuje na vyhlášku č. 492/2004 Z. z. Na základe uvedených skutočností žalovaný 2/ zastáva názor, že skutočná škoda na dráhovom vozidle bola riadne stanovená znaleckým posudkom vo výške 190.300,99 EUR a keďže táto suma už bola žalobcovi uhradená, žalobca sa neoprávnené domáha zaplatenia ďalšej sumy 23.121,16 EUR, ktorá presahuje skutočnú škodu. Žalovaný 2/ navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietne, alternatívne, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Žalobca sa vo vyjadrení k odvolaniam žalovaných 1/ a 2/ s ich odvolacími námietkami nestotožnil a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Uviedol, že tvrdenia žalovaných o nesprávne zistenom skutkovom stave, existencii procesných väd konania a nesprávnom právnom posúdení veci považuje za nedôvodné. Podľa žalobcu súd prvej inštancie vychádzal z riadne zisteného skutkového stavu, ktorý má oporu vo vykonanom dokazovaní. Zdôraznil, že rozhodujúce skutkové okolnosti prípadu neboli medzi stranami sporu v zásade sporné, keďže žalovaní nespochybovali vznik škody, priebeh a výsledky vyšetrovania dopravnej nehody, ani svoju zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Rovnako nespochybnili ani samotnú výšku škody vypočítanú žalobcom, pričom predmetom sporu podľa žalobcu zostala výlučne právna otázka oprávnenosti odpoeitania amortizácie zo strany žalovaného 1/. Žalobca uviedol, že žalovaný 1/ síce uznal výšku škody, avšak z nákladov na opravu poškodenej veci následne odpoeital amortizáciu vypočítanú na základe znaleckého posudku vypracovaného na jeho objednávku. Takýto postup žalobca považuje za nesprávny a odporujúci právnej úprave náhrady škody. Podľa jeho názoru výška škody v prípade poškodenia veci predstavuje úcelne vynaložené náklady potrebné na uvedenie veci do pôvodného stavu, čo vyplýva najmä z § 442 ods. 1 a § 443 zákona č. 40/1964 Zb. OZ. Uplatnenie amortizácie by podľa žalobcu znamenalo neprípustné prenesenie časti škodovej ujmy na poškodeného, čím by došlo k popretiu princípu plnej náhrady škody. Žalobca zároveň poukázal na to, že podľa § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení je poisťovateľ povinný nahradiť poškodenému škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v plnom rozsahu. V tejto súvislosti zdôraznil, že oprava poškodeného železničného koľajového vozidla smerovala výlučne k obnoveniu jeho pôvodného technického stavu a nevedla k jeho zhodnoteniu. K znaleckému posudku predloženému žalovaným 1/ žalobca uviedol, že tento bol vypracovaný na objednávku žalovaného 1/ a pri určovaní amortizácie vychádzal z vyhlášky č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku, ktorá podľa jeho názoru na posudzovaný prípad nedopadá. Poukázal tiež na to, že znalec pri svojom výsluchu

na pojednávaní potvrdil správnosť výpočtu výšky škody vykonaného žalobcom. Pokiaľ žalovaní poukazovali na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/200/2011, žalobca uviedol, že toto rozhodnutie nepovažuje za ustálenú rozhodovaciu prax, keďže nebolo publikované ako rozhodnutie zásadného právneho významu. Naopak poukázal na existenciu rozhodnutí s odlišnými právnymi závermi, ako aj na judikatúru zdôrazujúci princíp plnej náhrady škody. Z uvedených dôvodov žalobca zastával názor, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, vychádza zo správne zisteného skutkového stavu a správneho právneho posúdenia veci, a preto navrhol, aby ho odvolací súd potvrdil.

7. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako odvolací súd, viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP), viazaný odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP) prejednal odvolanie žalovaných 1/, 2/ bez nariadenia pojednávania (a contrario § 385 ods. 1 CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP).

10. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku v odvolaní napadnutej časti, so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, ktorý v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosť rozhodnú pre posúdenie prejednávanej sporu a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, ktorú by súd náležitým spôsobom v celom súhrne nebol posúdil a vyhodnotil. Odvolací súd nezistil, že by skutkové zistenia súdu prvej inštancie boli výsledkom arbitrárneho alebo nelogického hodnotenia vykonaných dôkazov. Rovnako nezistil ani existenciu takých procesných pochybení, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Rozhodnutie okresného súdu je logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené aj závery, ku ktorým na ich základe okresný súd dospel sú prijateľné. Žalovaní 1/, 2/ v odvolaní neuviedli relevantné skutočnosti, ktoré by neboli zistené a vyhodnotené v konaní pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd sa zároveň v plnom rozsahu stotožňuje aj s vyjadrením žalobcu k odvolaniu žalovaných 1/, 2/ a v podrobnostiach na odkazuje.

11. S prihliadnutím na rozsah odvolania žalovaných 1/ a 2/, ako aj odvolacie dôvody uvedené v ich odvolaniach, odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel odvolací súd k záveru, že podané odvolania žalovaných 1/ a 2/ nie sú dôvodné.

12. Žalovaní 1/, 2/ v odvolaniach predovšetkým namietali, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávne zisteného skutkového stavu veci a nevykonal všetky dôkazy potrebné na spoľahlivé ustálenie rozhodujúcich skutkových okolností. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že predmetom konania bola náhrada škody vzniknutej poškodením železničného koľajového vozidla žalobcu v dôsledku dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla (autobusu žalovaného 2/). Zo spisového materiálu vyplýva, že medzi stranami sporu nebol sporný samotný vznik škody, ani zodpovednosť žalovaného 2/ za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v zmysle príslušných ustanovení o zodpovednosti za škodu. Spornou zostala predovšetkým otázka rozsahu náhrady škody, konkrétne oprávnenosti odpodúčania amortizácie zo strany žalovaného 1/ ako poisťovateľa žalovaného 2/.

13. Argument žalovaných, že v predmetnom konaní nedošlo k zníženiu výšky škody, pretože žalovaný 1/ plnil celú skutočnú škodu vyešlenú znaleckým posudkom, je nedôvodný, úcelový a nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Z dokazovania vyplynulo, že žalobca vynaložil náklady na opravu poškodeného koľajového vozidla v rozsahu 213.422,15 EUR, ktoré boli potrebné na uvedenie veci do pôvodného technického stavu. Okresný súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne zaoberal jednotlivými vykonanými dôkazmi a presvedčivo vysvetlil, akým spôsobom k svojim skutkovým záverom dospel, keď žalobe žalobcu v plnom rozsahu vyhovel. Odvolací súd nezistil dôvod tieto závery spochybniť. Samotný žalovaný 1/ (napr. vo svojej odpovedi o výške plnenia zo dňa 10.11.2022 - e. l. 28, v odpore - e. l.

44, vo svojom vyjadrení zo dňa 21.06.2023 - e. l. 131) viackrát v priebehu konania uviedol, že došlo k „zhodnoteniu opravou“, ktoré bolo odpočítané z predmetnej faktúry a predstavuje žalovanú sumu. Pri vypracovaní posudku znalec tiež vychádzal zo žalobcom predloženej faktúry ohľadom nákladov na opravu vo výške 213.422,15 EUR a dospel k záveru, že predložený súpis prác, normohodín a materiálu zodpovedá spôsobenej škode na vozidle a jednotkové náklady sú na porovnateľnej úrovni v danom období. Fakturované boli náklady na základe objednávky a verejne dostupnej zmluvy uzatvorenej na základe verejného obstarávania, a teda znalec určil NO = 213.422,15 EUR bez DPH.

14. Spornou medzi stranami teda zostala suma 23.121,16 EUR, ktorú žalovaný 1/ z dôvodu uplatnenia amortizácie (zhodnotenia) žalobcovi nevyplatil, eo žalovaný 1/ v konaní potvrdil. Okresný súd pri rozhodovaní správne poukázal na právne závery Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.03.2013, sp. zn. 2Obdo/48/2012, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje. Aj podľa názoru odvolacieho súdu sa za skutočnú škodu pokladá majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch, ktorá spočíva v zmenšení existujúceho majetku poškodeného a predstavuje majetkové hodnoty, ktoré bolo treba vynaložiť na to, aby sa vec uviedla do predošlého stavu, resp., aby sa v peniazoch vyvážili dôsledky vyplývajúce z toho, že navrátenie do predošlého stavu nebolo dobre možné alebo úcelné. Majetok žalobcu sa v danom prípade znížil nevyplatením finančných prostriedkov vynaložených žalobcom na zaobstaranie náhradných dielov a za vykonané práce v súvislosti s opravou jeho poškodeného kočiarového vozidla po dopravnej nehode zavinennej žalovaným 2/. Odvolací súd dodáva, že ak je za škodu považovaná ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, a jej výška je daná rozdielom medzi majetkovým stavom poškodeného pred a po poškodení, musí aj rozsah náhrady škody zodpovedať výšku všetkých prostriedkov, ktoré bol poškodený nútený vynaložiť k obnoveniu pôvodného majetkového stavu. Ak obnovenie pôvodného majetku nie je možné inak, ako použitím nových náhradných dielov a oprava bola vykonaná úcelne a smerovala len na odstránenie dôsledkov škodnej udalosti, povinnosť k úhrade nákladov na uvedenie veci do pôvodného stavu nemožno prenášať na poškodeného a neodôvodnene ho znevýhodňovať proti škodcovi. Je potrebné prihliadnúť aj na to, že v prípade havarovaného vozidla, hoc aj opraveného novými dielmi, je jeho skutočná hodnota vždy nižšia ako pôvodná hodnota použitého vozidla tak, ako na to správne poukázal aj okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia.

15. V neposlednom rade je tiež potrebné vziať do úvahy, že poškodenému ono diskutabilné „zhodnocovanie“ vozidla bolo v podstate protiprávnym konaním vnútené. V dôsledku tejto škodovej udalosti sa žalobca dostáva do situácie, kde, hoci na rozdiel od vinníka škody, si počínal v súlade so zákonom (neporušil dopravné predpisy), je však nútený vynaložiť zo svojich prostriedkov čiastočne peňazí, aby železničné kočiarové vozidlo mohol naďalej používať, ako pred škodovou udalosťou (obdobne rozsudok NSSR zo dňa 28.03.2013 sp. zn. 2Obdo/48/2012, rozsudok KS Bratislava zo dňa 27.05.2014 sp. zn. 5Co/63/2014, nález Ústavného súdu Eeskej republiky zo dňa 19.03.2008 sp. zn. II. ÚS 2221/07, na ktoré poukázal aj okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia a tiež nález Ústavného súdu Eeskej republiky zo dňa 11.06.2014 sp. zn. I. ÚS 1902/13). Žalobcovi musí byť preto kompenzovaná ujma, ktorá mu vznikla z titulu dopravnej nehody, t. j. vrátane amortizácie - zhodnotenia železničného kočiarového vozidla, ktorá mu bola strhnutá poisťovňou pred vyplatením poistného plnenia, keď žalovaný 1/, 2/ nepreukázali v konaní, že by sa žalobca bezdôvodne obohatil, to znamená, že by opravou vozidla nadobudlo vyššiu hodnotu, resp., že by na opravu vozidla boli použité nové diely, ktoré nesmerovali k obnoveniu prevádzkyschopnosti vozidla, respektíve že by, nové diely s opravou poškodeného železničného kočiarového vozidla nesúviseli.

16. Pokiaľ ide o znalecký posudok predložený žalovaným 1/, odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa s týmto dôkazom dostatočne vysporiadal a vysvetlil, prečo z jeho záveru nevyvodil žalovanými tvrdené právne dôsledky. Skutočnosť, že znalec pri určení amortizácie vychádzal z metodiky stanovenej vyhláškou e. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku, sama osebe neznamená, že takýto postup je rozhodujúci pre určenie výšky škody v rámci obeianskoprávnej zodpovednosti za škodu. Uvedená vyhláška upravuje postup pri určovaní všeobecnej hodnoty majetku na účely znaleckej činnosti, nie však pravidlá určovania rozsahu skutočnej náhrady škody v obeianskoprávnych vzťahoch. Znalecký výpočet škody podľa vyhlášky je len „matematická fikcia“. Skutočná škoda je reálny úbytok majetku – „zaplatená faktúra“ žalobcom za opravu dráhového vozidla, ktorá nebola sporná medzi stranami sporu. V danom prípade odvolací súd dáva do pozornosti aj tú skutočnosť, že sa jednalo o nový vlak, ktorý bol daný do prevádzky v auguste 2020 a k dopravnej nehode - poistnej udalosti došlo dňa 11.03.2021. Okresný súd správne poukázal na to, že mechanická aplikácia vyhlášky e. 492/2004 Z. z., na ktorú strany sporu v konaní poukazovali, by viedla k absurdným

dôsledkom, ktoré by v konečnom dôsledku opätovne poškodzovali len žalobcu ako poškodeného na úkor škodcu a subjektu povinného nahradiť vzniknutú škodu škodcom (žalovaného 1). Aplikáciou danej vyhlášky by došlo k popretiu účelu zákonných ustanovení o náhrade škody tak, ako na to správne poukázal okresný súd v odôvodnení sa svojho rozhodnutia a odvolací súd sa s jeho záverom v plnom rozsahu stotožňuje. Uvedené skutočnosti okresný súd podrobne odôvodnil v bode 25. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a odvolací súd sa s jeho úsudkom v plnom rozsahu stotožňuje.

17. Žalobca teda v konaní preukázal, že oprava bola nevyhnutná a fakturované ceny boli v mieste a v obvyklé a nedošlo k žiadnemu obohateniu sa na strane žalobcu. Podľa Obeianskeho zákonníka sa uhrádza skutočná škoda, ktorou sú náklady vynaložené na uvedenie veci do predošlého stavu. Keďže oprava bola vykonaná účelne a odborne, fakturovaná suma predstavuje túto skutočnú škodu, čo v konaní bolo podľa názoru odvolacieho súdu jednoznačne preukázané. Vyhláška je len pomocným technickým nástrojom, ktorý nemôže negovať zákonný nárok na plnú náhradu skutočnej škody doloženej faktúrou, ktorú strany konania nespochybnili. Zo strany žalobcu išlo o nutne vynaložené náklady. Žalobca ako poškodený si nehodu nevybral a opravou len obnovil prevádzkyschopnosť železničného koľajového vozidla. Ak by mu súd priznal len sumu po odpočítaní „zhodnotenia“, poškodený by musel rozdiel doplatiť z vlastného, čím by došlo k jeho majetkovej ujme v dôsledku cudzieho zavinenia, čo je neprípustné.

18. Námitka žalovaných, že okresný súd nevysvetlil, v čom bol postup žalovanej strany nesprávny, keď plnil skutočnú škodu vyriešenú znaleckým posudkom v zmysle všeobecne záväzných právnych predpisov, je nedôvodná. Okresný súd sa správne nenechal viesť technickým výpočtom podľa vyhlášky č. 492/2004 Z. z., ale dôvodne uprednostnil zákonný princíp úplnej náhrady škody. Odvolací súd zdôrazuje, že najnovšia judikatúra a prax súdov smerujú k tomu, že pri náhrade škody sa má hrať skutočná škoda, teda účelné náklady na opravu, bez neprípustného krátenia o amortizáciu, pokiaľ nebol preukázaný dôvodný dôvod krátenia z dôvodu opotrebovania dielov. Amortizácia sa nemá automaticky uplatňovať pri hodnotení náhrady škody na vozidlách. Podľa § 442 a nasl. Obeianskeho zákonníka náhrada škody má reparačnú funkciu, to znamená, že má poškodeného priviesť do stavu, v akom by bol, keby škodová udalosť nenastala. Náhrada škody musí zodpovedať všetky prostriedky, ktoré žalobca ako poškodený vynaložil účelne na opravu dráhového vozidla bez toho, aby poškodený niesol ekonomickú ujmu spôsobenú niekým iným. Správne okresný súd poukázal na to, že rozhodnutia súdov, napr. NSSR zo dňa 26.04.2012 sp. zn. 5 Cdo/200/2011 a ďalšie, na ktoré poukazovali žalovaní v predmetnom konaní, sú už prekonané.

19. Námitka žalovaného 1/, že v danom prípade sa jedná o železničné koľajové vozidlo a nie cestné vozidlo a okresný súd túto skutočnosť nerozlišuje, je podľa názoru odvolacieho súdu právne irelevantná, pretože § 442 OZ nerozlišuje medzi hmotnými vecami podľa druhu pohonu alebo miesta prevádzky.

20. Z vykonaného dokazovania teda jednoznačne vyplynulo, že žalovaní 1/, 2/ z žalobcom uplatnenej celej výšky škody, ktorá v konaní nebola spochybnená a predstavovala skutočnú škodu, nezákonným spôsobom odpočítali časť, ktorú žalovaný 1/ označil ako „zhodnotenie opravou“.

21. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie okresného súdu je vecne správne, a preto ho potvrdil v celom rozsahu.

22. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 396 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP, keď v odvolacom konaní bol v celom rozsahu úspešný žalobca, preto mu odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania voči žalovaným 1/, 2/ v plnom rozsahu, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie konečným, samostatným uznesením, ktoré vydal súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

23. O veci senát krajského súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.